

דף ס.

עין משפט א.

או"ח סימן קלו סעיף א

א. בשבת ויו"ט ויוה"כ קוראים אחר הלוי ת"ח הממונין על הצבור ל, ואחריהם ת"ח הראוים למנותם פרנסים על הצבור מ. אחר כך בני ת"ח שאבותיהם ממונים על הצבור, ואח"כ ראשי כנסיות ואחריהם כל העם.

הגה: וראוי למנותו על הצבור היינו ששואלים אותו דבר הלכה בכל מקום ועונה.

עין משפט ב.

או"ח סימן קמג סעיף ב

ב. אם כתבו כל חומש לבדו אפי' בגלילה כספר תורה אין קוראין בו י עד שיהיו כל חמשה חומשים תפורים ביחד, ואפי' בכפרים שאין להם ספר תורה כשר אין מברכים עליו.

הגה: וכתובים בגלילה כספר תורה, אבל בחומשים שלנו אפי' כל החומשים ביחד אין לברך עליהם פ.

הגה: במקום שיש ס"ת ואין ש"ץ הבקי בטעמים בע"פ, יש נוהגים שהש"ץ קורא מן החומש והעולה קורא אחריו מן הס"ת הכשר.

ל. גיטין נ"ט. וביום חול דאין רק ג' עולים פשיטא דקוראין הגדול לשלישי כ"כ הפרישה, אבל ברש"י גיטין ס' ע"א ד"ה מי ששבת משמע דבחול לא צריך להעלות הגדול ויכול להעלות מי שירצה, כה"ח אות א'.

וזריך לזוהר שלא להעלות ע"ה עשיר ונכבד לפני ת"ח מופלג. שם אות ב'. וס' אם עלה רבו שלישי או רביעי או חמישי לא יעלה התלמיד ששי עד שיתן לו רבו רשות משום זילותא. כה"ח אות ד', ודוק במקום שלא מוכרים המצות.

מ. וכל זה במקומות שאין מוכרין מצוות אבל במקום שמוכרין כל הקונה יש לו רשות לעלות, שם אות ח'.

ו. ויש להשתדל לעלות לס"ת לפחות פעם אחת בחדש כדי לראות פני מלך חיים הוא. כה"ח אות י"ז.

ז. ואפי' הצבור מחלו על כבודם לא מהני וזו דעת מר"ן, כה"ח אות י'.

ס. ואפי' כתובים בקלף ובכל דיקדוק, א"ר. ומשמע רק לברך עליהם אסור אבל לקרות בהם בצבור בלא ברכה מותר, מ"א ס"ק ב'.

יו"ד סימן רפג סעיף א

א. מותר לכרוך תורה נביאים וכתובים בכרך אחד ^ע, ומניח בין כל חומש וחומש ד' שיטין, ובין כל נביא ונביא ג' שיטין, ואין קדושתן ^פ כקדושת ס"ת אלא כחומש בעלמא.

הגה: וכל זה בחומשים העשויין בגליון כס"ת, אבל בנכרכים אין חילוק ^צ בין חומש לנביאים.

א. ב. מותר לכתוב כל חומש וחומש בפני עצמו, ואין בהם קדושת ס"ת השלם.

וי"א שהם כס"ת ^ק לכל דבריהם, אלא שאין קוראין בהם בציבור.

יו"ד סימן רפג סעיף ב

עין משפט ג.

ב. ג. אין כותבין התורה מגילה ^ר. ואין כותבין מגילה לתינוק להתלמד בה, אבל אם דעתו להשלימה לחומש מותר.

יו"ד סימן רפג סעיף ג

עין משפט ד.

ג. ד. כתב מגילה של שלוש שלוש תיבות בשיטה אחת, מותר ^ש.

ע. מברייתא ב"ב דף י"ג-י"ד.

פ. כלומר אם דיבק תורה עם נביאים וכתובים אין קדושתן כס"ת דכל יתר כנטול דמי. ש"ך ס"ק ב'.

צ. היינו שא"צ להשאיר ד' שיטין וג' שיטין כנ"ל.

ק. דעת הרשב"א, והיינו שעשויים בגליל וכתיקונן. באר הגולה אות ו'.

ר. רמב"ם בפ"ז מהלכות ס"ת הלכה י"ז וכרבה דפשט לאביי שם שאסור. אבל הרי"ף ושאר פוסקים ס"ל דמותר משום עת לעשות לה', שהרי אין הכל יודעים בע"פ, ואין לכל העולם חומשים בביהכנ"ס ויבואו לידי ביטול ק"ש ותפלה. וכתב הב"ח שכן המנהג פשוט בכל המדינות, וכתב הט"ז היינו להתלמד בו משום עת לעשות לה', אבל אותם שכותבים פסוקים על הכותל לאיזה סימן טוב, לא טוב עושין שהתורה חתומה ניתנה.

ש. כיון שיש בה שינוי אינו דומה למגילה מס"ת. ט"ז ס"ק ב'.

דף ס:

עין משפט א.

הו"מ סימן קע סעיף ב

ב. בני הנהר משקיין על הסדר^ה ואם שנים רוצים כל אחד מהם להשקות תחילה, כל המתגבר^א זכה.

הו"מ סימן קלט סעיף ד

ד. בחלוקים על שדה ואין אחד מוחזק בה, כגון שמת בעל השדה ושנים באים ליורשו, וכל אחד אומר אני קרוב וראוי ליורשו ואין לשום אחד עדים, כל דאלים גבר^ב.

ואם גבר אחד ואכל פירותיו, ואח"כ הביא השני עדים שהוא קרוב ואין העדים יודעים אם זה שגבר הוא קרוב או לא, מוציאים מזה שגבר שהוא ספק קרוב והאחר קרוב ודאי. וצריך להחזיר כל הפירות שאכל אפי' אין ידוע שאכלם אלא על פי^ג עצמו שהודה בהם.

הגה: דבר שהפוסקים חולקים בו ולא תופס אף אחד מהם, אם הוא דבר ששייך בו חלוקה חולקין, ואם לא שייך בו דין חלוקה כל דאלים גבר

ת. היינו כשאמת המים הולך על פני השדות. סמ"ע ס"ק ב'.

א. בגיטין ס' ע"ב איכא פלוגתא, בין רב ושמואל וע"כ כל דאלים גבר, ואפי' האמצעי אם מתגבר זכה. סמ"ע ס"ק ב'.

ב. ומשמע דלא נותנים לזה שאומר שהוא קרוב יותר מכיון שישנו עוד אחד המכחישו וטוען לקירבה יותר ממנו הא בלאו הכי נותנים לאחד שבא ואומר שהוא קרוב בלי מכחישו ולא צריך עדים שהוא קרוב והוא מורישו, ומכאן קצת ראייה שלא צריך עדים להוריד ליורשה כשאין מכחיש או מערער ומה שמצריכים עדים כדי לאמת שפלוני מת. ועיין בס"י רפ"ד ברמ"א בסעיף א' ובמרן בסעיף ב' ובמש"כ במנחת אשר שם באות ג'.

ג. שהרי לא טען שקנה השדה, אלא טוען שירשו מקרובו, וכיון שהקרקע יוצאת מתחת ידו ע"י עדים אלו, אין לו מיגו נגד העדים, ממילא צריך לשלם גם הפירות שאכל. סמ"ע ס"ק ח'.

ועוד אפי' אכל הפירות ג' שנים וטוען ברי ויש לו מיגו דלא אכלתי לא מהני מטעם שלא טען שקנה השדה אלא שירש, וכיון שאין לו זכות בפירות אלא מכח ירושה ועל הקרקע אין לו מיגו, צריך לשלם גם על הפירות אף שיש לו מיגו עליהם. סמ"ע ס"ק ח'.

והש"ך בס"ק ה' חולק דאם יש לו מיגו דלא אכלתי נאמן כשטוען ברי, ורק בטוען שמא משלם הפירות.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

ד.

עין משפט ב. הו"מ סימן שע סעיף ד

ה. ד. הפורס מצודה שאין לה בית קיבול^ה וצד חיה או עוף או דג ובא אחר ונטלו הרי זה גזל מדבריהם.

הגה: ואם יש למצודה בית קיבול ונטלו הרי זה גזלן מדאורייתא.

ד. כתב הש"ך בס"ק ו' דלא אמרינן כל דאלימ גבר אלא בטוען ברי או בדבר שאפשר להתברר, דשמא יבואו עדים ויעידו ונמצא דברי הבי"ד שבורים ונסתרים, משא"כ בדבר שאי אפשר להתברר ואין טוען ברי, וכל זה לכתחילה, אבל תפיסה מהני בפלוגתא של הפוסקים ואפי' בקרקע.

ה. ממשנה וגמ' בגיטין נ"ט ע"ב וריש ס"א וכת"ק דרבי יוסי וכן כתבו הפוסקים, ואם יש לה בית קיבול זה מבואר בסי' שע"ג סעיף י"ג.